

Tal dia  
com  
avui fa...



1  
any

### En llibertat

Carles Puigdemont recupera la llibertat, demana diàleg i denuncia la "vergonya" que existeixin presos polítics a Europa.

10  
anys

### Nou sisme

Un fort sisme a només cent quilòmetres de Roma destrueix la ciutat medieval i universitària de L'Aquila. Causa 150 morts a la capital dels Abruzzos.

20  
anys

### Rebuig de l'OTAN

L'OTAN rebutja l'alto el foc establert unilateralment per Milosevic a Kosovo. Considera que la proposta és insuficient i manté els atacs aeris.

## Full de ruta

Jordi Grau

## L'home amb barret i cigarret



**E**scriu en Xavier Graset: "Manuel Cuyàs és pura vida. Ell mateix és una crònica viva." Són les dues primeres frases d'un

pròleg elogiós de *Sota el barret*, el recull d'articles d'en Cuyàs que Pòrtic ha editat amb 101 columnes publicades a El Punt Avui. Dit això que escriu tan bé en Graset, gairebé podríem acabar la columna, perquè poc s'hi pot afegir. Però vull fer-ho, perquè aquesta recomanació que els faig, que comprin el llibre i, sobretot, el llegeixin, no és només per amistat amb l'autor, que també, sinó perquè és una petita joia que els incondicionals d'en Cuyàs, aquells que no se'l perden al diari, agrairan i que, als que no ho són tant, d'incondicionals, els permetrà descobrir un articulista de primera, un home que parla de dimarts a diumenge del que li passa, que és el que ens passa a tots. Heu dels grans articulistes, en Cuyàs, amb barret, cigarret i mirada sorneguera a la portada del llibre, ens explica el país amb la seva mirada encurio-

Hereu dels grans articulistes, en Manuel Cuyàs ens explica el dia a dia d'aquest nostre país amb la seva mirada encuriosida, xafardera a voltes, culta sempre

sida, xafardera a voltes, culta sempre, fent veure que parla de quatre collonades, que diria l'escriptor de Palafrugell. Però no és així, en Cuyàs parla de coses molt serioses encara que sempre ens ho disfressa d'alguna troballa costumista, d'algun episodi viscut, d'alguna ocurrència que ha sentit. En Cuyàs fa periodisme i fent periodisme fa literatura. Suposo que rondinarà una mica llegint això, perquè és una mica rondinaire i per això és tan bon tertulià, perquè sempre sap trobar allò diferent per fer-se escoltar. Quan escriu, també. El vaig descobrir quan signava Emmanuel, però vaig trigar uns anys a fer-hi amistat. Podem estar tres mesos sense veure'ns però la conversa flueix immediatament, com si no hagués passat ni un dia. Afortunadament no sempre estem d'acord, però sempre m'interessa el que escriu i diu. I per això aquesta recopilació encertadíssima d'en Pere Guixà és una joia. Aquests vuit anys de columna diària d'en Cuyàs són de les millors coses que li han passat al meu diari. Per molts anys, Cuyàs!



## Tribuna

Josep Maria Uyà. Doctor en filologia i ensenyant

## Pallassets literaris

**A**ra que ve Sant Jordi i es reinicia el cicle anual de maquillatge cultural d'aquest país, convé fer algunes reflexions. Quan Gabriel Ferrater es va suïcidar, el 1972, estàvem encara en el franquisme, i eren vius Joan Fuster, Vicent Andrés Estellés, Josep Pla, Joan Brossa, Pere Quart, Salvador Espriu, J.V. Foix, Mercè Rodoreda, etc. Malgrat l'obscurantisme franquista, la literatura tenia un nivell molt alt. Recordem que llavors a Barcelona hi havia la generació castellana dels 50, Biedma, Barral, Goytisolo, i també Marsé i Montalbán, entre d'altres. I just en aquell moment teníem aquí el boom sud-americà. Un literat omplia aforaments ara insospitats. Què ha passat, gairebé cinquanta anys després?

**PER RESPONDRE AIXÒ** cal una nova reflexió. Escriure, i pensar, ara i avui, és un assumpte difícilíssim. Per una banda, gairebé està tot fet i tot dit, dins la nostra visió del món. Per l'altra, la comercialitat ho ha engolit tot. I un tercer factor, el saber, abans objecte anhelat, ara és menyspreat. Vull dir el saber de gruix, conscient i treballat. Estem en l'era de les superficialitats i les immediateses. Resultat de tot plegat? Igual que a les escoles, instituts i

universitats, avui, el nivell cultural s'ha desplomtat. És més, sostinc que de manera conscient i volguda. Els nous temps no volen complexitats. Per què? Perquè havíem assolit, a occident, un màxim reflexiu, que amb la perspectiva racionalista humanista de sempre, no es podia superar. Els estructuralismes són precisament la degradació i nihilització final d'aquest pensar. Sense un salt en la consciència dels humans, que ens faci adonar de la nostra més absoluta ignorància còsmica, que ens ressitui metafísicament i ens faci evident la necessitat d'una ètica impecable, la decadència està assegurada. Aquest treball, però, no es veu enlloc.

**ARA ESTEM DESTRUINT** globalment el planeta, i l'alta cultura també perquè ens fa nosa. Això ens porta a una certa barbarització social. Tornem a Catalunya. Com que som la societat del "fer veure que", aquí fem veure que continuem essent un poble molt cultural, sense adonar-nos que a les tribunes, als premis, a les edicions i a les vendes literàries ja no hi ha una generació d'homenots i donotes, que diria Pla, o sigui, gent d'una consistència intel·lectual i artística gruixuda, sinó una generació no pas d'epígons, sinó de pa-

llassets literaris, gent que ens omple el temps, molts d'ells molt brillants com a *entertainer*, alguns autèntics humoristes, la qual cosa no treu pas ni gràcia ni veritat ni qualitat a les seves obres literàries (la major part de les quals neixen del periodisme o dels gèneres periodístics), però que ens indica la situació present. Quan de l'àgora n'han marxat els cíncics autèntics, els escèptics autèntics, els epicuris autèntics, els hedonistes autèntics, els estoics autèntics, i als platònics els han agafat a tots per pederastes, només queden els imitadors sense res a dir. Miquel Bauçà ho va entendre perfectament, i per això és va tancar en un pis de l'Eixample, per poder pensar. Hi ha gent que creu que la literatura és escriure bé i entretenir-nos; si fos això, em permeto recomanar passejar i conversar, que són coses molt més profitoses. El dia de Sant Jordi és només un dia comercial. Posats a demanar, agrairia que no es parlés de literatura, sinó de llibres i d'autors a pes. Sobretot van a pes els novel·listes. Sembla mentida la notable presumpció de molts d'ells comparat amb la repetició del seu missatge literari. Mira que és fàcil, deia Antonio Machado, no escriure una obra de teatre en cinc actes!

## El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a [bustia-catalunya@elpuntavui.cat](mailto:bustia-catalunya@elpuntavui.cat)

### Una veu del poble

■ La "guerra" que pateix Catalunya implica lliurar tres batalles. La primera és interna (unió). La segona és Espanya (conscienciació de referèndum). I la tercera és Europa (presentació-acceptació). Hi ha una quarta batalla, però és de cadascú. Per la terra, per la llengua, per la família, per la cultura... per Catalunya!

**JAUME ENRICH MASFERRER**  
Arbúcies (Selva)

### Els "taurons" en la política

■ Quan s'analiza el que està ocorrent en la política espanyola en l'actualitat, em recorda el que va ocórrer al Japó. Uns vaixells pesquers que es passaven mesos pescant en alta mar dipositaven els peixos en piscines i els alimentaven durant el trajecte, fins a arribar a port, però els peixos

no tenien ni el sabor ni la qualitat necessària per a la seva venda. Per a això van idear una solució: col·locar uns taurons a les piscines per tenir-los actius i així tornar a la qualitat pretesa. Això va durar poc temps, ja que, als taurons, els era difícil en aquestes circumstàncies alimentar-se dels peixos i els taurons van decidir atacar-se entre ells, per la qual cosa els peixos van quedar sorpresos del que estava ocorrent.

Doncs bé, en la política espanyola està ocorrent una cosa similar. Els nous líders que tenim en l'actualitat, veient com n'és, de difícil, convèncer els ciutadans que els votin i també sabent que ningú es creu les seves promeses, ja que durant dècades les han incomplert, han decidit atacar-se entre ells amb insults i desqualificacions, intentant convèncer els ciutadans que els que venen seran millors que els que hi havia abans. Si

analitzem les seves vides laborals, tots veurem que poca cosa han realitzat més que militar en un partit polític. S'han dedicat a crear tantes lleis innecessàries i contradictòries que han servit per a molt poc.

En vista d'aquestes perspectives, només ens queda l'oportunitat de votar el menys dolent, ja que s'han encarregat de canviar les cares de les llistes electorals, però els ciutadans sabem que tornen els mateixos.

**JOSEP MEGÍAS VERGES**  
Sant Adrià de Besos (Barcelonès)

### Vox = Violència Odi Xenofòbia

■ Les ideologies són com un bisturí; en funció de la seva instrumentalització poden reparar o danyar. Vox sol apostar sempre per la segona opció i, en aquest sentit, la seva proposta d'il·legalització —parcial— de Podem suposa el

súmmum de la barra i el cinisme elevats a la màxima potència. Perquè, a sobre que hem d'empassar-nos la legalitat d'un partit feixistoide que es dedica a envilir tota la singularitat diferencial (dones, homosexuals, immigrants, republicans, catalanistes, animals...), hem de tolerar com aquesta colla d'ultres presenten l'erradicació de partits molt més legítims que el seu.

Vox s'aplica radicalment (i ridículament) —no saben fer cap altra cosa— la famosa dita consisteix a "veure la palla als ulls aliens i no veure la biga als propis", de tal manera que hom no sap si riure o plorar amb la seva estultícia.

Per cert, si Vox fos un acrònim: s'imaginem les paraules que podrien configurar-lo? Jo sí: Violència Odi Xenofòbia.

**ÒSCAR PUJOL ESCANERO**  
Badalona (Barcelonès)